

Sygnatura akt IV Ka 228/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

| | |
|------------------|---------------------------------------|
| Przewodniczący : | SSO Krzysztof Płudowski (spr.) |
| Sędziowie : | SO Adam Pietrzak SO Waldemar Majka |
| Protokolant : | Agnieszka Paduch |

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 roku

sprawy **J. P.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 30 stycznia 2013 roku, sygnatura akt III K 430/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 228/13

UZASADNIENIE

J. P. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 2 stycznia 2011 r. w B. woj. (...) po uprzednim wylamaniu z prowadnic żaluzji antywłamaniowej przysłaniającej witrynę okna wystawowego w sklepie spożywczym należącym do M. M., usiłował dostać się do wnętrza sklepu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie go przez funkcjonariusza Policji, czym działał na szkodę M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym z dnia 14.09.2004 r. sygn. akt II K 300/04 obejmującym wyroki: Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 17.09.2002 r., sygn. akt III K 360/02 za czyny z art.282 k.k., art.245 k.k. i Sadu Rejonowego w Wałbrzychu z

dnia 30.01.2003 r. za czyny z art.278§1 k.k. – na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 4.04.2002 r. do 5.04.2002 r., od 24.10.2007 r. do 26.01.2009 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 2 stycznia 2011 r. w B. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na świadka przestępstwa usiłowania kradzieży z włamaniem do sklepu ogólnospożywczego na szkodę M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym z dnia 14.09.2004 r. sygn. akt II K 300/04 obejmującym wyroki: Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 17.09.2002 r., sygn. akt III K 360/02 za czyny z art.282 k.k., art.245 k.k. i Sadu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 30.01.2003 r. za czyny z art.278§1 k.k. – na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 4.04.2002 r. do 5.04.2002 r., od 24.10.2007 r. do 26.01.2009 r.

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał oskarżonego za winnego tego, że:

I. w dniu 2 stycznia 2011 r. w B. woj. (...) ciągnąc za żaluzję antywłamaniową przysłaniającą witrynę okna wystawowego w sklepie spożywczym, należącym do M. M., usiłował dostać się do wnętrza sklepu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie go przez funkcjonariusza Policji,

tj. za winnego popełnienia występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 193 k.k., i za to, na podstawie art. 193 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 2 stycznia 2011 r. w B. woj. (...) groził M. M. pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na świadka przestępstwa opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, zaś oskarżony dopuścił się tego czynu u będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 17 września 2002 r., sygn. akt III K 360/02 za czyn z art.282 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i czyn z art.245 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, następnie zarządzoną do wykonania, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt II K 300/04, którym wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 4 kwietnia 2002 r., do 5 kwietnia 2002 r. i od 24 października 2007 r. do dnia 26 stycznia 2009 r.,

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 245 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W dalszej części tego wyroku:

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe połączono i wymierzono mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K.

z kancelarii adwokackiej w W. 1 343, 16 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu

z urzędu,

- zwolniono oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Przedstawiony wyrok zaskarżony został w całości przez **oskarżonego**, który w apelacji sporządzonej za pośrednictwem swojego obrońcy zarzucił wyrokowi:

mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie w ustaleń faktycznych na wyłącznych zeznaniach pokrzywdzonego i świadków mających interes w zeznawaniu na korzyść pokrzywdzonego, z jednoczesnym pominięciem konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego, w których wskazywał on na wieloletni konflikt między nim a pokrzywdzonym i na tle którego doszło między nimi w dniu zdarzenia do kłótni.

Stawiając takie zarzuty apelujący wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto apelujący wniósł o zasądzenie kosztów postępowania

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego poparł swoją apelację, natomiast prokurator wniósł o jej nieuwzględnienie i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Za chybiony sąd odwoławczy uznał zarówno podniesiony w tej apelacji zarzut obrazy przepisów postępowania, jak i - jakkolwiek nie podniesiony wprost lecz logicznie wynikający z pierwszego - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się obu przypisanych mu przestępstw.

Sąd pierwszej instancji miał pełne podstawy do oparcia ustaleń wyroku na wszechstronnie ocenionych zeznaniach pokrzywdzonego M. M. oraz A. M. i D. T., które to osoby złożyły szczegółowe i wzajemnie się potwierdzające zeznania o zaobserwowanych przez siebie zachowaniach oskarżonego.

Wiarygodności tych zeznań nie była w stanie podważyć okoliczność podniesiona w apelacji, a więc to, że obie wymienione kobiety, będąc członkami rodziny pokrzywdzonego, miały interes w pomawianiu oskarżonego.

Kwestionując wiarygodność obu świadków apelujący pominął kwestię wiarygodności samego pokrzywdzonego, przyjmując chyba, że z racji pokrzywdzenia jest świadkiem o co najmniej obniżonej wiarygodności. Tymczasem podważając ustalenia wyroku apelujący w pierwszej kolejności powinien wykazać nieprawdziwość zeznań M. M., będącego wszak świadkiem podstawowym. Dopiero wykazanie wadliwości sądowej oceny zeznań wymienionego świadka otwierać może drogę do podważania zeznań A. M. i D. T. opartego o okoliczność, że obie łączą z pokrzywdzonym więzy pokrewieństwa lub powinowactwa. Kwestionowanie zeznań obu ww. kobiet jest wszak w okolicznościach sprawy ipso facto równoznaczne z kwestionowaniem dowodu pierwotnego, a więc zeznań pokrzywdzonego.

Jakkolwiek apelujący nie wskazał, jaki interes miał na myśli, to z kontekstu zarzutu wynika, że chodzi o interes pokrzywdzonego polegający na doprowadzeniu do skazania sprawcy przestępstw popełnionych na jego szkodę. W tym względzie sąd odwoławczy stwierdził, że wywodzenie braku wiarygodności zeznań danej osoby z samego faktu, że jest ona pokrzywdzona przestępstwem jest niedopuszczalne, gdyż podejście takie doprowadziłoby w praktyce do wynaturzenia wymiaru sprawiedliwości, poprzez wyeliminowanie pokrzywdzonych z kategorii osób mogących świadczyć na niekorzyść sprawcy, co z góry i bezpodstawnie stawiałoby sprawców przestępstwa na uprzywilejowanej pozycji. W realiach rozpoznawanej sprawy podnoszenie tej okoliczności wydaje się być pozbawione racjonalności także z innego powodu. Skoro bowiem skutek działania oskarżonego nie doszło do wyrządzenia szkody spowodowanej kradzieżą, lecz tylko do lekkiego wygięcia żaluzji nie pociągającej za sobą konieczności jej wymiany

lub naprawy, to tym samym odpada w istocie prawdopodobieństwo, że pokrzywdzony pomówił tegoż oskarżonego o niepopelnione przestępstwo celem uzyskania od niego równowartości wyrządzonej szkody.

Za w pełni prawidłową sąd odwoławczy uznał przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę zeznań D. K..

W szczególności podzielono wniosek sądu meriti, który za wiarygodne uznał pierwotne relacje świadka, iż zamiarem oskarżonego było dokonanie włamania do sklepu i, że w tym celu ciągnął za roletę osłaniającą witrynę sklepu oraz, że podczas interwencji pokrzywdzonego oskarżony wypowiedział wobec niego groźbę popełnienia przestępstwa. Wniosek ten wyprowadzony został zasadnie z okoliczności, że:

- świadek nie potrafił przekonująco wyjaśnić odstępnie od pierwotnego obciążania oskarżonego wskazując w tym zakresie, że nie wie dlaczego wcześniej tak wyjaśniał oraz, że podczas przesłuchania „był w szoku”,

- świadek kilkakrotnie zmieniał swoje zeznania w zakresie wersji przebiegu zdarzenia,

- pierwotna relacja świadka miała pełne oparcie w zeznaniach innych, konkretnie wskazanych świadków.

Nadto wskazać należy, że świadek ani razu nie podał, iżby współdziałał z oskarżonym w popełnieniu pierwszego z zarzuconych mu czynów, konsekwentnie utrzymując, że był tylko obserwatorem jego działań, co bezzasadnym czyni uwagę apelującego, jakoby podczas pierwszych przesłuchań (jeszcze w charakterze podejrzanego) świadek miał ewidentny interes

w przedstawieniu siebie w korzystniejszym świetle. W tym miejscu podzielić należy stanowisko sądu pierwszej instancji, iż charakter i kierunek ewolucji zeznań świadka jednoznacznie wskazuje, że jego zamiarem było uchronienie oskarżonego od odpowiedzialności za dokonane przestępstwa.

Przedstawiona wyżej ocena zarzutów apelacji doprowadziła w rezultacie do uznania, że są one bezzasadne i z tego względu nie mogą doprowadzić do wnioskowanego w apelacjach rozstrzygnięcia uniewinniającego lub do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W powiązaniu z brakiem podstaw do korygowania zaskarżonego wyroku w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu lub rodzaju i wymiaru orzeczonej kary, Sąd Okręgowy orzekł o utrzymaniu tegoż wyroku w mocy. Orzeczenie o kosztach obrony z urzędu wydano w oparciu o art.

29 Prawa o advokaturze oraz przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności advokackie (...).

Zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego znajduje swoje uzasadnienie w jego trudnej sytuacji majątkowej.